

EUROOPA KOHTU OTSUS

24. november 1992*

Kalaressursside kaitse – Lõhepüük Põhja-Atlandil väljaspool liikmesriikide jurisdiktsiooni ja suveräänsete õiguste veeala – Liikmesriikide suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla mittekuuluvates teatud piirkondades püütud lõhe transpordi ja pardal ladustamise keeld – Hagi seda keeldu rikkunud laeva vastu, mis seilab kolmanda riigi lipu all

[...]

Kohtuasjas C-286/90,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Kriminaal- og Skifteret i Hjørring'i (Taani kriminaal- ja karistuskohus) poolt esitatud eelotsusetaotlus, millega soovitakse nimetatud kohtus pooleliolevas menetluses järgmiste poolte vahel:

Anklagemyndigheden (riiklik prokurör),

ja

Peter Michael Poulsen,

Diva Navigation Corp.,

saada eelotsust nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks (EÜT 1986, L 288, lk 1), artikli 6 lõike 1 punkti b tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president O. Due, kodade esimehed C. N. Kakouris, G. C. Rodrigues Iglesias ja M. Zuleeg, kohtunikud G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez Velasco ja P. J. G. Kapteyn,

kohtujurist: G. Tesauro,

* Kohtumenetluse keel: taani.

kohtusekretär: vanemametnik H. A. Rühl,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Peter Michael Poulsen ja Diva Navigation Corp., esindajad: B. Nielsen ja C. Dyvig, Kopenhaagen,
- Taani valitsus, esindaja: välisministeeriumi õigusnõunik J. Molde,
- Euroopa Komisjon, esindajad: õigusnõunikud R. C. Fischer ja H. P. Hartvig,

kuulanud ära suuliseks menetluseks koostatud ettekande,

võttes arvesse suulisi märkusi, mille esitasid 21. jaanuari 1992. aasta kohtuistungil Peter Michael Poulsen ja Diva Navigation Corp., Taani valitsus, keda esindasid J. Molde ja välisministeeriumi õigusteenistuse direktor T. Lehmann, ning komisjon,

kuulanud 31. märtsi 1992. aasta istungil ära kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

Põhjendused

1. 10. augusti 1990. aasta otsusega, mis jõudis Euroopa Kohtusse 19. septembril 1990, esitas Kriminaal- ja Skifteret i Hjoerring (edaspidi „Kriminaal- ja Skifteret”) EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel viis eelotsuseküsimust nõukogu 7. oktoobri 1986 määruse nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks (EÜT 1986, L 288, lk 1), (edaspidi „määrus”), artikli 6 lõike 1 punkti b tõlgendamise kohta.

2. Need küsimused tekkisid kriminaalmenetluses, mille algatas Anklagemyndigheden (Taani riiklik prokurör) Peter Michael Poulseni (edaspidi „Poulsen”) ja Diva Navigation Corp.’i (edaspidi „Diva Navigation”) vastu, keda süüdistatakse selles, et laeva „Onkel Sam” laevapere, mille kapten on Poulsen ja mille omanik on Diva Navigation, võttis pardale, transportis ja ladustas oma pardal vastuolus määrusega Põhja-Atlandilt püütud lõhet.

3. „Onkel Sam” on registreeritud Panamas ja seilab Panama lipu all. Laev kuulub Diva Navigation’ile, mis on Panama seadustele alluv ettevõtte, ja mille täisomanik on Taani kodanik. Poulsen on laeva kapten; nagu ka ülejäänud laevapere, on ta taanlane ning saab palka Taanis. Reisidevahelisel ajal seisab laev tavaliselt Taani sadamas.

4. 1990. aasta algul püüdis „Onkel Sam” Põhja-Atlandil, väljaspool liikmesriikide jurisdiktsiooni ja suveräänsete õiguste veeala, 22 332 kg lõhet. Teel Poolasse eesmärgiga seal last maha müüa, laeva karburaator ummistus, ning arvestades raskeid ilmastikuolusid, otsustas

kapten suunduda Taani sadamasse, et teha seal vajalik remont. Samal ajal, kui „Onkel Sam” selles sadamas ankrus oli, inspekteerisid seda Taani kalandusinspektorid; laeva last arestiti ja müüdi hiljem Taani turul; ning selle kapten ja ka omanik said kohtukutse Kriminal- og Skifteret’isse, süüdistatuna määruse artikli 6 lõike 1 punkti b rikkumises.

5. Vastavalt artiklile 1 reguleerib määrus kalavarude püüki ja lossimist liikmesriikide suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni alla kuuluvates vetes ja määrukses defineeritud piirkondades 1–8.

6. Erandina sellest sättest näeb määruse artikli 6 lõige 1 lõhe ja meriforelli osas ette, et isegi kui mainitud kalad on püütud väljaspool liikmesriikide suveräänsete õiguste või jurisdiktsiooni veeala artikliga 1 kindlaksmääratud piirkondades 1, 2, 3 ja 4, ei tohi neid pardale jätta, ümberlaadida, lossida, transportida, ladustada, müüa, müügiks välja panna või pakkuda, vaid need tuleb koheselt merre tagasi lasta.

7. Kriminal- og Skifteret ei olnud kindel, kas see säte on kõnealuses kohtuasjas kohaldatav ja esitas seetõttu Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse järgnevas viies küsimuses:

1. Kas määruse nr 3094/86 artikli 6 keeldu tuleb mõista selliselt, et see hõlmab kõiki kapteneid ja võimalik, et ka teisi laevapere liikmeid, kes on ühenduse liikmesriigi kodanikud, olenemata sellest, millises riigis kalapüügilaev on registreeritud ja mis lipu all ta seilab, ja olenemata sellest, kus laev asub?

2. Kas määruse nr 3094/86 artikli 6 keeldu tuleb mõista selliselt, et see hõlmab ka omanikke, kes on kolmandate riikide kodanikud, juhul kui saak tuuakse ühenduse territooriumile ainult ajutiselt?

Kui vastus esimesele küsimusele on, et artikli 6 keeld ei hõlma liikmesriikide kodanike kalapüüki avamerel kolmandates riikides registreeritud laevadel, palutakse Euroopa Kohtul vastata järgmistele küsimustele:

3. Kas kolmandate riikide kalapüügilaeva, mille tegevus on vastuolus määrusega nr 3094/86, registreerimist peab tunnustama artikli 6 keeldu suhtes, võttes arvesse asjaolu, et:

– laev kuulub Panama äriühingule, mille täisomanik on EÜ kodanik,

– kapten ja ülejäänud laevapere liikmed on EÜ kodanikud,

– laeva juhitakse ühenduse liikmesriigist, ja

– reisivahelisel ajal asub laev tavaliselt EÜ liikmesriigi sadamas?

4. Kui laeva registreerimist peab tunnustama, palutakse Euroopa Kohtul määratleda juhud, mil kolmandates riikides registreeritud laevale on kohaldatav keeld Põhja-Atlandil püütud lõhe transportimiseks ja ladustamiseks:

a) kui laev asub Euroopa Ühenduse kalapüügipiirkonnas,

b) kui laev asub liikmesriigi territoriaalvetes,

c) kui laev asub liikmesriigi sisevetes, või

d) üldse mitte?

5. Kui laeva registreerimist tuleb tunnustada ja Põhja-Atlandilt lõhe transportimise ja ladustamise keeld on kohaldatav, palutakse Euroopa Kohtul vastata, kas ühenduse õigus sisaldab sätteid keelu täitmise kohta kolmandate riikide laevade suhtes, mis on sisenenud liikmesriigi sadamasse hädaolukorras.

Kas antud seoses on oluline, et hädaolukord tekkis keelu geograafilise ulatuse sees või väljaspool seda?

8. Täpsemad andmed kohtuasja faktiliste asjaolude, menetluse käigu ning poolte väidete ja argumentide kohta on esitatud suuliseks menetluseks koostatud ettekandes ning käesolevas otsuses käsitletakse neid niivõrd, kui see on vajalik Euroopa Kohtu põhjenduste selgitamiseks.

9. Alustuseks tuleb märkida, et esiteks peab Euroopa Ühendus austama oma võimu teostamisel rahvusvahelist õigust, ja sellest tulenevalt tuleb eelpool nimetatud artiklit 6 tõlgendada ja selle ulatust piirata rahvusvahelise mereõiguse vastavate reeglite valguses.

10. Sellega seoses tuleb arvestada Genfi 1958. aasta konventsioone territoriaalmerest ja selle külgvööndist (ÜRO lepingute seeria, kd 516, lk 205), avamerest (ÜRO lepingute seeria, kd 450, lk 11) ning avamere kalapüügi ja elusressursside kaitsmisest (ÜRO lepingute seeria, kd 559, lk 285) niivõrd, kuivõrd need kodifitseerivad rahvusvahelise õiguse poolt tunnustatud üldisi reegleid, ning samuti ÜRO 10. detsembri 1982. aasta mereõiguse konventsiooni (ÜRO kolmas mereõiguse konverents – „Ametlikud dokumendid”, kd XVII, 1984, dokument A/konv. 62/122 ja parandused, edaspidi „ÜRO mereõiguse konventsioon“). See ei ole jõustunud, kuid mitmeid selle sätteid loetakse rahvusvahelise mereõiguse tava hetkeolukorra väljenduseks (vt Rahvusvahelise Kohtu otsuseid kohtuasjas merepiiri piiritlemisest Maine'i lahe piirkonnas, *Kanada v Ameerika Ühendriigid*, RKO (1984), lk 294, punkt 94; mandrilava kohtuasjas, *Liibüa Araabia Rahvadžamahirija v Malta*, RKO (1985), lk 30, punkt 27; kohtuasjas sõjalisest ja poolsõjalisest tegevusest Nikaraaguas ja Nikaraagua vastu, *Nikaraagua v Ameerika Ühendriigid*, sisulised küsimused, RKO (1986), lk 111–112, punktid 212 ja 214).

11. Kõnealuse keelu eesmärk on säilitada kaitstavaid liike. Alus selleks leidub eelkõige mitmepoolses konventsioonis, mille Euroopa Ühendus allkirjastas 1982. aastal, s.o Põhja-Atlandi Lõhekaitsekonventsioonis (EÜT 1982, L 378, lk 25), mis keelab lõhepüügi väljaspool rannikuriikide kalastusvööndi jurisdiktsiooni. Selle konventsiooni eesmärk on kohustada kõiki rahvusvahelise üldsuse liikmeid tegema koostööd avamere elusressursside säilitamisel ja haldamisel, nagu sätestab ÜRO mereõiguse konventsiooni artikkel 118. Veelgi enam, Genfi 29. aprilli 1958. aasta avamere kalapüügi ja elusressursside säilitamise konventsioon tunnustab rannikuriikide huvi avamere selles osas, mis külgneb nende jurisdiktsiooni all oleva veealaga. Määruse artikli 6 lõikes 1 sätestatud keelu eesmärkide valguses tuleb seda sätet tõlgendada selliselt, et see omaks rahvusvahelise õiguse piirides suurimat tegelikku mõju.

Laeva riikkondsus

12. Kolmanda küsimusega soovib siseriiklik kohus sisuliselt teada saada, kas kolmandates riikides registreeritud laeva võib käsitleda määruse artikli 6 lõike 1 tähenduses laevana, millel

on liikmesriigi riikkondsus sellel alusel, et laeva ja liikmesriigi vahel on tegelik seos.

13. Vastuseks sellele küsimusele peab nentima, et laeval on rahvusvahelise õiguse kohaselt ainult üks riikkondsus, ja selleks on see riik, kus laev on registreeritud (vt eelkõige Genfi 29. aprilli 1958. aasta avamerekonventsiooni artikleid 5 ja 6 ning ÜRO mereõiguse konventsiooni artikleid 91 ja 92).

14. Eeltoodust tulenevalt ei või liikmesriik laeva, mis on juba registreeritud kolmandas riigis ja omab seega selle riigi riikkondsust, käsitleda laevana, mis sõidab selle liikmesriigi lipu all.

15. Asjaolu, et ainus seos laeva ja riigi, mille riikkondsus tal on, vahel on registreerimise haldusformaalsus, ei takista selle reegli kohaldamist. Esiteks oli laevale riikkondsuse omistanud riigi otsustada oma absoluutse diskretsiooniga tingimused, millistel ta laevale riikkondsuse annab (vt eelkõige Genfi 29. aprilli 1958. aasta avamerekonventsiooni artiklit 5 ja samuti ÜRO mereõiguse konventsiooni artiklit 91).

16. Nendest kaalutlustest tulenevalt peab vastus kolmandale küsimusele olema selline, et kolmandas riigis registreeritud laeva ei saa käsitleda nõukogu 7. oktoobri 1986 määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punkti b kohaselt laevana, millel on liikmesriigi riikkondsus sellel alusel, et esineb tegelik seos selle liikmesriigiga.

Artikli 6 kohaldatavus kolmandate riikide lipu all seilava laeva pardal olevate liikmesriigi kodanike suhtes

17. Esimeses küsimuses küsib siseriiklik kohus, kas määruse artikli 6 lõike 1 punkt b on kohaldatav laeva kapteni ja ülejäänud laevapere liikmete suhtes põhjendusega, et nad on liikmesriigi kodanikud, sõltumata laeva registreerimise riigist ja merepiirkonnast, kus laev asub.

18. Sellega seoses tuleb rõhutada, et laevapere liikmete tegevuse suhtes kohaldatav õigus ei sõltu laevapere liikmete kodakondsusest, vaid riigist, kus laev on registreeritud ja teatud juhtudel merepiirkonnast, kus laev asub.

19. Peale selle, mitte miski määruse tekstis või põhjendustes ei viita, et Euroopa Ühendus kavatses kehtestada kohustusi ühenduse kodanikele isikulise jurisdiktsiooni alusel.

20. Järelikult peab vastus esimesele küsimusele olema, et nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punkti b ei või kohaldada kapteni ja teiste laevapere liikmete, ehk liikmesriigi kodanike suhtes sõltumata riigist, kus laev on registreeritud ja merepiirkonnast, kus laev asub.

Artikli 6 kohaldatavus erinevates merepiirkondades

21. Neljanda küsimusega soovib siseriiklik kohus määratleda merepiirkonnad, kus määruse artikli 6 lõike 1 punkt b on kohaldatav laevale, mis on registreeritud kolmandas riigis.

22. Vastuseks sellele küsimusele tuleb rõhutada, et eelpool nimetatud säte ei ole kohaldatav avamerel asuvale laevale, mis on registreeritud kolmandas riigis, kuna sellise laeva suhtes on põhimõtteliselt kohaldatav ainult lipuriigi õigus.

23. On tõsi, et 1982. aastal allkirjastas Euroopa Ühendus eelpool nimetatud Põhja-Atlandi lõhekaitsekonventsiooni. Siiski ei saa sellele konventsioonile tugineda mitte-allakirjutanud riikide vastu, ja seda ei saa seega kohaldada nendes riikides registreeritud laevadele.

24. Mis puutub teistesse merepiirkondadesse, siis on ühenduse võimuses võtta vastu reeglid, mis klassifitseerivad õigusvastaseks määruse artikli 6 lõike 1 punktis b viidatud piirkondades püütud lõhe transpordi ja ladustamise majanduspiirkonnas, territoriaalmeres, sisevetes ja liikmesriikide sadamates.

25. Samas ei ole rannikuriigi jurisdiktsioon mõningates nendes piirkondades absoluutne. Seega, kuigi territoriaalmeri jääb rannikuriigi suveräänse õiguse alla, peab viimane austama teiste riikide lipu all sõitvate laevade õigust rahumeelsele läbisõidule (Genfi 29. aprilli 1958. aasta territoriaalmeri ja sellega külgneva mere konventsiooni artiklid 14–23; ÜRO mereõiguse konventsiooni artiklid 17–32). Mis puudutab majanduspiirkonda, peab rannikuriik oma võimu teostamisel jälgima eelkõige navigeerimisvabadust (vt ÜRO mereõiguse konventsiooni artikkel 58 lõige 1).

26. Järelikult, ühenduse õigust ei või kohaldada laeva suhtes, mis on registreeritud kolmandas riigis ja mis seilab liikmesriigi majandusvööndis, kuna sellel laeval on selles piirkonnas navigeerimise vabadus.

27. Ega saa seda kohaldada sellise laeva suhtes, mis ületab liikmesriigi territoriaalmerd, kuna laev kasutab õigust rahumeelsele läbisõidule nendest vetest.

28. Vastupidiselt, ühenduse õigust võib selle laeva suhtes kohaldada, kui see laev seilab liikmesriigi sisevetes, või eriti veel, kui laev asub liikmesriigi sadamas, kus ta üldiselt on selle riigi piiramatul jurisdiktsiooni subjektiks.

29. Nendel põhjustel peab vastus neljandale küsimusele olema selline, et nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punkti b võib põhimõtteliselt kohaldada kolmandas riigis registreeritud laeva suhtes vaid siis, kui laev asub liikmesriigi sisevetes või sadamas.

Lasti konfiskeerimine

30. Eelotsusetaotlusest ilmneb, et oma teises küsimuses soovib siseriiklik kohus kindlaks teha, kas ta võib anda korralduse määruse artikli 6 lõike 1 punktis b viidatud piirkonnas püütud ja kolmandas riigis registreeritud ja selles riigis asutatud äriühingule kuuluva laeva pardal hoitud lõhelasti konfiskeerimiseks, kui last on transiitkaubana Euroopa Ühenduse jurisdiktsiooni alla kuuluv veealal.

31. Kalalasti konfiskeerimine moodustab osa meetmetest, mida liikmesriigid on kohustatud rakendama, et tagada ühenduse õigusnormide täitmine ja jätta õigusnormide rikkujad ilma rikkumisest saadud majanduslikust kasust. Konfiskeerimine on seega abistav meede, milleks võib korralduse anda ainult juhul, kui ühenduse õigusnorme on rikutud.

32. Ülaltoodud küsimustele antud vastusest on ilmne, et ei laevaomaniku kodakondsus ega lasti ajutise iseloomuga viibimine ühenduse jurisdiktsiooni alal kuuluv veealal ei mõjuta transportimise õigusvastasust.

33. Lõpetuseks, kuna määruse artikli 6 lõike 1 punktis b märgitud piirkondades püütud lõhe transportimise ja ladustamise keeldu võib põhimõtteliselt kohaldada kolmandas riigis registreeritud laeva suhtes vaid juhul, kui laev asub liikmesriigi sisevetes või selle sadamas, siis ajutiselt ühenduse jurisdiktsiooni all olevasse veealasse transporditud lasti konfiskeerimiseks võib korralduse anda ainult mainitud juhul.

34. Järelikult peab vastus teisele küsimusele olema selline, et siseriiklik kohus võib põhimõtteliselt anda korralduse konfiskeerida nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punktis b viidatud piirkondades püütud lõhelast, mis on ühenduse jurisdiktsiooni all olevas veealal transiitkaubana ja mis asub kolmandas riigis registreeritud laeva pardal ning kuulub selles liikmesriigis asutatud äriühingule, ainult siis, kui laev asub liikmesriigi sisevetes või sadamas.

Ühenduse reeglid merehäda korral

35. Oma viiendas küsimuses küsib siseriiklik kohus, kas ühenduse õigus sisaldab määruse artikli 6 lõike 1 punktis b sisalduva keelu rikkumise korral sätteid juhuks, kui kolmandas riigis registreeritud laev on sisenenud liikmesriigi sadamasse merehädas.

36. Selles osas tuleb tõdeda, et ükski nõukogu poolt ühenduse kalavarude säilitamise ja haldamise süsteemi loomiseks või rakendamiseks vastu võetud määrus ei sisalda mingeid sätteid, mis lubaksid merehädas laeval keeldu rikkuda.

37. Enamgi veel, küsimus merehäda olukorraga seotud õiguslikest tagajärgedest ei puuduta ühenduse õiguse kohaldamise ala määratlemist, vaid pigem selle õiguse kohaldamist liikmesriikide ametivõimude poolt.

38. Nimetatud asjaoludel on siseriikliku kohtu otsustada, kooskõlas rahvusvahelise õigusega, nende õiguslike tagajärgede üle, mis eelpool nimetatud artikli 6 tähenduses tulenevad merehäda olukorrast, millega on seotud kolmanda riigi laev.

39. Seega tuleb viiendale küsimusele vastata, et ühenduse õigus ei sisalda reegleid nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punktis b sisalduva keelu rikkumise korral kolmanda riigi laevade poolt, mis on sisenenud liikmesriigi sadamasse merehädas. On siseriikliku kohtu otsustada, kooskõlas rahvusvahelise õigusega, millised on sellisest olukorrast tulenevad õiguslikud tagajärjed.

Kohtukulud

40. Euroopa Kohtule märkusi esitanud Euroopa Komisjoni kohtukulusid ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus siseriiklikus kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS

vastuseks Kriminal- og Skifteret'i 10. augusti 1990. aasta otsusega esitatud küsimustele, otsustab:

- 1. Kolmandas riigis registreeritud laeva ei või käsitleda nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punkti b kohaselt laevana, millel on liikmesriigi riikkondsus sellel alusel, et laeval on tegelik seos liikmesriigiga.**
- 2. Nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punkti b ei või kohaldada kapteni ja laevapere liikmete, ehk liikmesriigi kodanike, suhtes, olenemata riigist, kus laev on registreeritud ja merepiirkonnast, kus laev asub.**
- 3. Nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punkti b võib põhimõtteliselt kohaldada kolmandas riigis registreeritud laeva suhtes vaid siis, kui see laev on liikmesriigi sisevetes või sadamas.**
- 4. Siseriiklik kohus võib põhimõtteliselt anda korralduse konfiskeerida nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punktis b viidatud piirkondades püütud lõhelast, mis on ühenduse jurisdiktsiooni all olevas veealas transiitkaubana ja mida hoitakse kolmandas riigis registreeritud ja selles liikmesriigis asutatud äriühingule kuuluva laeva pardal vaid siis, kui see laev on liikmesriigi sisevetes või sadamas.**
- 5. Ühenduse õigus ei sisalda reegleid nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määruse (EMÜ) nr 3094/86, mis sätestab teatud tehnilised meetmed kalavarude kaitseks, artikli 6 lõike 1 punktis b sisalduva keelu rikkumise kohta kolmandas riigis registreeritud laevadepoolt, mis on sisenenud liikmesriigi sadamasse merehädas. Sellisest olukorrast tulenevad õiguslikud tagajärjed on, kooskõlas rahvusvahelise õigusega, siseriikliku kohtu otsustada.**

Due

Kakouris

Rodríguez Iglesias

Zuleeg

Mancini

Joliet

Schokweiler

Moitinho de Almeida

Grévisse

Diez de Velasco

Kapteyn

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 24. novembril 1992 Luxembourgis.

kohtusekretär

president

J.-G. Giraud

O. Due

